

7

Vydali jsme se po kroutících se schodech nahoru do prvního patra, na číhanou před ložnici pana Curtise. Vevnitř jsme slyšely pobíhat lady Hastingsovou a paní Dohertyovou. Věděla jsem, že bychom tam být neměly – a že tam být nechci. Pan Curtis stále tak strašlivě kvílel a sténal, až málem přehlušil bouřku. V potměšilé chodbě plné stínů se každou chvíli zablesklo – pokaždé jsem nadskočila leknutím.

„No tak, Hazel,“ řekla Daisy, ale znělo to nepřesvědčivě. Myslím, že se jí začínala zmocňovat stejná nervozita jako mě.

Pak se vrátil strýc Felix s doktorem z fallingfordské vísky. Na rozdíl od Felixe, jenž vypadal upraveně, i když mu z vlasů kapala voda a kalhoty měl zmáčené a od bláta, byl doktor tlustý, plešatý, rozrušený a děsně udýchaný. Se slovy „Z cesty, mladé dámy, z cesty!“ se prohnal kolem nás.

Strýc Felix se u nás na okamžik zarazil; obě jsme ztuhly, ale on se jen zamračil a z kapsičky saka vytáhl mokrý kapesníček, jímž si otřel mokré čelo.

„O'Briana jsme nechali ve vsi,“ řekl nám. „Strašné počasí – doma mu bude líp. Alespoň tu teď máme pana doktora Coopera.“

„Co je s panem Curtisem, strýčku Felixi?“ zeptala se Daisy, která vycítila příležitost. „Bude v pořádku?“

„To ti nespoknu, Daisy,“ odpověděl strýc Felix. „Nic ti neřeknu.“

Daisy se zatvářila šokovaně. „Ale – strýčku Felixi!“

„Daisy, tohle není hra. Tohle je vážná věc. Chci, abyste hned šly do svého pokoje a zůstaly tam, dokud neřeknu jinak. Je to jasné?“ Monokl měl teď zpátky na oku a skrze něj na nás upřel zlostný pohled. Pak prudce otevřel dveře do ložnice pana Curtise a zmizel za nimi.

Daisy jen lapala po dechu. „Já... já vážně nechápu, co to do něj tenhle víkend vjelo! *Nikdy* mě neposílá pryč!“

Znovu jsem si vybavila ty podivné, znepokojující věci, které strýc Felix říkal panu Curtisovi v bludišti. Vážně se jen choval dospělácky? Anebo... anebo podezřele?

„Co teď budeme dělat?“ zeptala jsem se Daisy. „Půjdeme nahoru, jak nám řekl?“